

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ผลของการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา” เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดผลก่อนและหลังการทดลอง(The Pretest-Posttest Control Group Design) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research)) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดผลก่อนและหลังการทดลอง(The Pretest-Posttest Control Group Design) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3.1 รูปแบบการทดลอง

กลุ่ม	การทดสอบก่อนการ		การทดสอบหลังการ
	ทดลอง	ทดลอง	ทดลอง
กลุ่มทดลอง E	O1	X	O2
กลุ่มควบคุม C	O3		O4

O1 และ O3 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
O2 และ O4 แทน การทดสอบหลังการทดลอง
X แทน การทดลอง

E	แทน กลุ่มทดลอง
C	แทน กลุ่มควบคุม

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า ที่มารับการตรวจรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา จำนวน 80 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้า ที่มารับการตรวจรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา จำนวน 14 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จากนั้นสุ่มอย่างง่าย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 7 คน

2.3 ตัวแปร ประกอบด้วย

1) **ตัวแปรอิสระ** คือ โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง และการดูแลแบบปกติ

2) **ตัวแปรตาม** คือ การเห็นคุณค่าในตนเอง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประเภทของเครื่องมือวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

3.1.1 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ รายได้ของครัวเรือนต่อเดือน และระยะเวลาที่ทราบว่ามีความซึมเศร้า

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) ด้านความคิด ประกอบไปด้วย

- (1) การมองโลกในแง่ดี มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1-6
- (2) คิดอย่างมีเหตุผล มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 7-12

2) ด้านความรู้สึก ประกอบไปด้วย

- (1) มีความเชื่อ มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 12-18
- (2) มีอารมณ์มั่นคง มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 19-24

3) ด้านพฤติกรรม ประกอบไปด้วย

- (1) มีความพยายาม มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 24-30
- (2) มีความรับผิดชอบ มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 30-36

3.1.2 โปรแกรมการให้การบริการรายบุคคลเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง

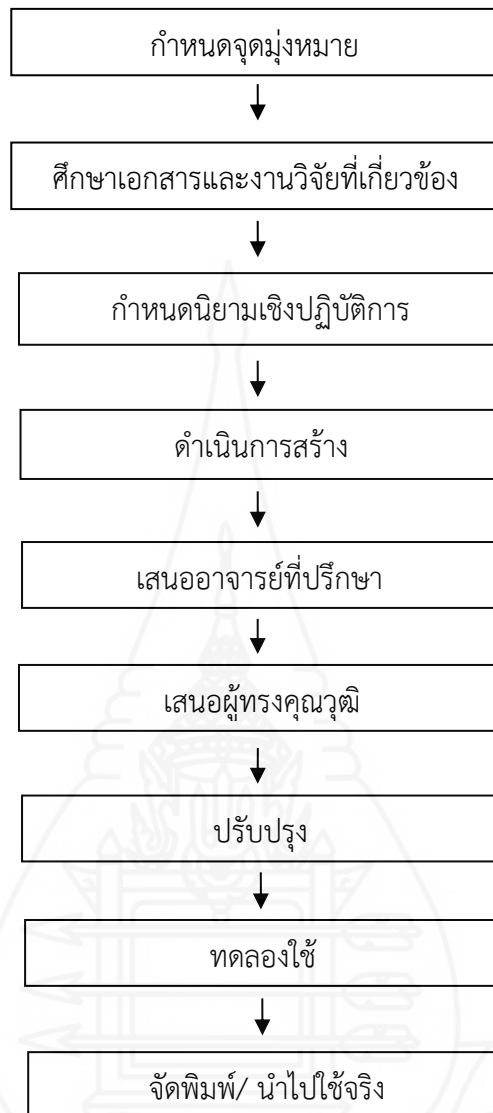
จำนวน 8 กิจกรรม สำหรับใช้กับกลุ่มทดลอง

3.2 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

3.2.1 ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือ เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ของผู้ป่วยที่มี

ภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา โดยมีขั้นตอน ดังนี้

- 1) กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างและพัฒนาแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 2) ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบวัด เช่น แนวคิด ทฤษฎี หลักการสร้างเครื่องมือการวิจัย เพื่อให้ได้แบบวัดที่มีประสิทธิภาพ
- 3) กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 4) ดำเนินการสร้างและพัฒนาแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการและวัตถุประสงค์จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 36 ข้อคำถาม ครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน และ 6 องค์ประกอบย่อย
- 5) เสนอแบบวัดความการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย พิจารณาความถูกต้อง
- 6) เสนอแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่ผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งผลการตรวจสอบ พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.6-1.00
- 7) ปรับปรุงแบบวัดความการเห็นคุณค่าในตนเอง ตามข้อชี้แนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ทำให้เหลือข้อคำถามเพียง 35 ข้อ
- 8) นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อนำไปหาค่าอำนาจการจำแนก (Discrimination) และค่าความความเที่ยง (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach' s Alpha Coefficient)) ปรากฏว่า ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง อยู่ระหว่าง .22 ถึง .73 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับ เท่ากับ .91
- 9) จัดพิมพ์ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง สำหรับนำไปใช้จริง

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

3.2.2 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1) กำหนดวัตถุประสงค์ ของการสร้างและพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2) ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าใน

โรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของการสร้างโปรแกรมการให้การ
ปรึกษา

3) กำหนดค่านิยามเชิงปฏิบัติการ เพื่อใช้ในการสร้างและพัฒนาโปรแกรม
การให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าใน
โรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์

4) ดำเนินการสร้างและพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล
พัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ให้
สอดคล้องกับค่านิยามเชิงปฏิบัติการ

5) นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าใน
ตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา
เพื่อพิจารณาความถูกต้องทั้งด้านโครงสร้างตามเนื้อหา วิธีการสร้าง และความสอดคล้อง

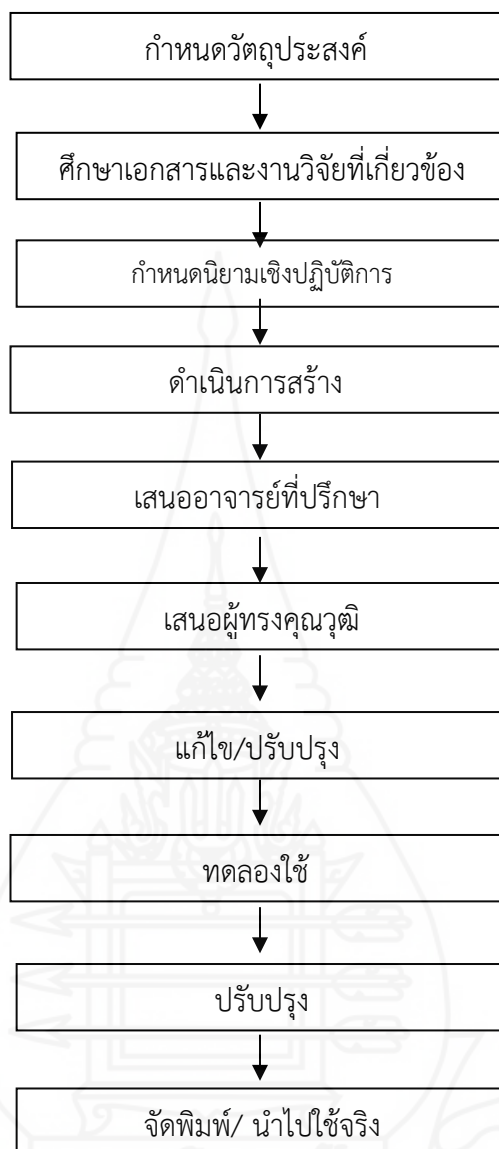
6) นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าใน
ตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ ที่ผ่านความเห็นชอบจาก
อาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพโดยการพิจารณาความตรง
เชิงเนื้อหา ความสอดคล้องและความเหมาะสม ซึ่งมีผลปรากฏว่า มีคุณภาพ

7) ปรับปรุงโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่า
ในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ ตามข้อเสนอแนะของ
ผู้ทรงคุณวุฒิ

8) นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าใน
ตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ ไปทดลองใช้กับผู้ป่วยที่มี
ภาวะซึมเศร้า ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มทดลอง จำนวน 3 ครั้ง

9) ปรับปรุงข้อบกพร่องของโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล
พัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์

10) จัดพิมพ์ โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็น
คุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ สำหรับนำไป
ทดลองใช้จริง

ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าในโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์

3.3 ลักษณะของเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือ 2 ประเภท ประกอบด้วย เครื่องมือสำหรับวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และเครื่องมือสำหรับกลุ่มทดลอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ จำนวน 36 ข้อ แบ่งออกเป็นคำถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง 28 ข้อ และคำถามตรงกันข้าม จำนวน 8 ข้อ โดยใช้มาตรแบบประมาณค่า (Rating Scale) ในการวัดคะแนนของข้อคำถาม ดังนี้

1) แบบวัดที่เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง มีจำนวน 27 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 1, 2, 4, 6, 7, 9, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35 และข้อที่ 36 โดยคะแนนของข้อคำถาม มีดังนี้

ตารางที่ 3.2 การประมาณค่าคำถามเชิงบวก

มาตรฐานค่า	ความหมาย	ระดับคะแนน
5	จริงมากที่สุด	5
4	จริงมาก	4
3	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	3
2	จริงน้อย	2
1	จริงน้อยที่สุด	1

ตารางที่ 3.3 ตัวอย่างข้อคำถามการเห็นคุณค่าในตนเอง

ข้อที่	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง บ้างไม่ จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่าจะมีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นในชีวิต ของข้าพเจ้า					
2	ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนจะต้องเผชิญกับปัญหาและ อุปสรรค ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้					

2) แบบวัดที่เป็นข้อคำถามตรงกันข้ามกับการเห็นคุณค่าในตนเอง มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 3, 5, 8, 10, 14, 15, 20 และข้อที่ 24 โดยคะแนนของข้อคำถาม ดังนี้

ตารางที่ 3.4 การประมาณค่าคะแนนของข้อคำถามตรงกันข้าม

มาตรฐานค่า	ความหมาย	ระดับคะแนน
5	จริงมากที่สุด	1
4	จริงมาก	2
3	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	3
2	จริงน้อย	4
1	จริงน้อยที่สุด	5

ตารางที่ 3.5 ตัวอย่างของข้อคำถามตรงกันข้าม

ข้อที่	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง บ้างไม่ จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
5	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้ต่ออุปสรรคในชีวิตเหลือเกิน					
10	ข้าพเจ้าคิดว่าการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้เหตุผล					

3.3.2 โปรแกรมการให้การปรึกษารายบุคคลเพื่อการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นโปรแกรมการให้การปรึกษาที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ด้วยการบูรณาการเทคนิคจากทฤษฎีการปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ทฤษฎีการปรึกษาแบบเกสตัลท์ และทฤษฎีการปรึกษาแบบรู้คิดพฤติกรรม มีเนื้อหาสาระครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน 6 ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเอง รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ดังนี้

ตารางที่ 3.6 แสดงโปรแกรมให้การปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง

ครั้งที่	เรื่อง
1	ปฐมนิเทศ : การสร้างสัมพันธภาพ
2	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านการมองโลกในแง่ดี
3	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านคิดอย่างมีเหตุผล
4	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านมีความรู้สึกเชื่อมั่น
5	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านมีอารมณ์มั่นคง
6	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านความพยายาม
7	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง: ด้านมีความรับผิดชอบ
8	ปัจฉิมนิเทศ : ยุติการให้การปรึกษา

ตารางที่ 3.7 ตัวอย่างโปรแกรมการให้การปรึกษาเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	ทักษะ/เทคนิค/ทฤษฎี
1	ปฐมนิเทศ : การสร้างสัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับบริการ 2. เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ กระบวนการให้การปรึกษา ข้อตกลง บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาและผู้รับบริการ 3. เพื่อให้ผู้รับบริการปรึกษาทำแบบสอบถาม (Pretest)	- ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ - ทักษะการให้กำลังใจ (Encouraging) - ทักษะสรุปความ (Summarizing Skill)

ตารางที่ 3.7 ตัวอย่างโปรแกรมการให้การปรึกษาเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	ทักษะ/เทคนิค/ทฤษฎี
2	การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง : ด้านการมองโลกในแง่ดี	1. เพื่อให้ผู้รับบริการระบุคุณค่าของการมองโลกในแง่ดี 2. เพื่อให้ผู้รับบริการบอกผลเสียของการมองโลกในแง่ร้ายที่มีต่ออารมณ์และพฤติกรรม 3. เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการระบุวิธีการปรับเปลี่ยนตัวเองให้เป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี	ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมมารู้คิด (Cognitive Behavior Therapy) -การปรับโครงสร้างทางความคิด (Cognitive Restructuring) ทฤษฎีการปรึกษาแบบเกสตัลท์ (Gestalt Theory) เทคนิคการใช้สรรพนามที่ระบุตัว (Personalizing Pronouns) ทักษะพื้นฐาน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขั้นก่อนการทดลอง

4.1.1 ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ เพื่อขออนุญาตดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1.2 ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ป่วยที่มีภาวะซึมเศร้าที่มารับการตรวจรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา จำนวน 14 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง และผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จากนั้นสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 7 คน

4.2 ขั้นทดลอง

4.2.1 ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนก่อนการทดลอง เพื่อเก็บคะแนนก่อนทดลอง (Pretest)

4.2.2 ดำเนินการให้การปรึกษา ตามโปรแกรมการให้การปรึกษารายบุคคล จำนวน 7 คน ๆ ละ 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ตั้งแต่ วันจันทร์ ถึงวันศุกร์ ณ ห้องให้การปรึกษาโรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ จังหวัดสงขลา

4.2.3 กลุ่มควบคุมได้รับการดูแลแบบปกติ

4.3 ขั้นหลังการทดลอง

4.3.1 หลังทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตน หลังการทดลอง (Posttest) พร้อม ๆ กัน อีกครั้ง

4.3.2 นำข้อมูลที่ได้ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเอง ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5.2 วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติที่ใช้แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

6.1 สถิติสำหรับตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

6.1.1 สถิติในการทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา ใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC)

6.1.2 สถิติในการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discrimination) ของข้อคำถาม ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item - Total correlation)

6.1.3 สถิติในการหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ใช้สถิติสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

6.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

6.2.1 สถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ใช้การหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2.2 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ใช้การทดสอบวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

6.2.3 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ใช้การทดสอบค่าแมนวิทนี (The Mann - Whitney U Test)